Lietas arhīva Nr. 104AA-0200-18/22
ECLI:LV:RAT:2018:0420.1A68026217.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2018.gada 20.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese referente Brigita Būmeistere
tiesnesis Aivars Uminskis
tiesnese Inese Laura Zemīte
izskatīja rakstveida procesā Rīgā, Abrenes ielā 3, administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar SIA "/Nosaukums/" pilnvarotā pārstāvja /pers. E/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2018.gada 23.februāra spriedumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

2017.gada 25.maijā Rīgas pilsētas būvvaldes Pilsētvides dizaina pārvaldes Reklāmas kontroles nodaļas vecākais reklāmas inspektors Jānis Salenieks sastādīja SIA "/Nosaukums/" administratīvā pārkāpuma protokolu CB Nr.025875 par to, ka 2017.gada 20.aprīlī plkst.11.15 SIA "/Nosaukums/", reģ.Nr./reģistrācijas numurs/, kuru pārstāv /pers. E/, patvaļīgi izvietojusi/eksponē reklāmu bez izvietošanas atļaujas.

Norādīts, ka ir pārkāptas Rīgas domes 2013.gada 26.novembra saistošo noteikumu Nr.77 "Par reklāmu, izkārtņu un citu informatīvo materiālu izvietošanas un afišu stabu un stendu izmantošanas kārtību Rīgā" (tālāk tekstā - saistošie noteikumi) 4. un 58.punktā noteiktās prasības.

2017.gada 1.jūnijā Rīgas pilsētas būvvalde pieņēma lēmumu Nr.D57-BV-PDP-17-404 par saukšanu pie administratīvās atbildības (turpmāk - lēmums), ar kuru nolēma par administratīvo pārkāpumu piemērot SIA "/Nosaukums/" naudas sodu 180 *euro* apmērā.

SIA "/Nosaukums/" pārsūdzēja lēmumu.

Rīgas pilsētas būvvalde (tālāk tekstā arī - iestāde) 2017.gada 1.jūnijā pieņēma lēmumu Nr.D57-BV-PDP-17-404, ar ko sūdzību noraidīja.

2017.gada 4.jūlijā iestāde pieņēma lēmumu Nr.D57-BV-17-29, ar kuru nolemts atstāt negrozītu Rīgas pilsētas būvvaldes Pilsētvides dizaina pārvaldes vadītāja 2017.gada 1.jūnija lēmumu Nr.D57-BV-PDP-17-404.

SIA "/Nosaukums/" iesniedza tiesā sūdzību par iestādes lēmumu.

Ar Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2018.gada 23.februāra spriedumu noraidīta SIA "/Nosaukums/" sūdzība par Rīgas pilsētas būvvaldes 2017.gada 4.jūlija lēmumu Nr.D57-BV-17-29.

Spriedumā norādīts, ka tiesa noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, atzinusi, ka sūdzība nav pamatota un tādēļ tā ir noraidāma.

Tiesa, spriedumā citējot Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu, norādījusi, ka tā pievienojas Rīgas pilsētas būvvaldes 2017.gada 4.jūlija lēmumā Nr.D57-BV-17-29 norādītajai motivācijai, un uzskatījusi, ka iestāde ir motivējusi savu lēmumu ar pierādījumu analīzi kopsakarā ar normatīvajiem aktiem, ko tiesai nav pamata apšaubīt.

Tiesa uzskatījusi, ka SIA "/Nosaukums/" pārkāpums ir konstatēts pareizi, pierādīts un administratīvais sods ir piemērots atbilstoši saistošo noteikumu 58.punkta sankcijai, kā arī norādījusi, ka iestāde ir pilnībā izvērtējusi lietā savāktos pierādījumus un devusi pareizu vērtējumu, un tā pārvērtēšanai tiesai nav pamata.

Papildus tiesa norādījusi, ka lietā iesniegta Patērētāju tiesību aizsardzības centra atbilde, kur norādīts, ka, izvērtējot iesniegumam pievienoto objekta foto, ir konstatēts, ka objekts atbilst Reklāmas likuma 1.pantā minētajiem reklāmas kritērijiem, jo tajā iekļautās informācijas apjoms liecina par nodomu veicināt pakalpojuma popularitāti vai pieprasījumu pēc tā. Komersants reklāmā ir iekļāvis informāciju, kas nodrošina iespēju saņemt gan personīgā telefonsarunā, gan apmeklējot tā interneta vietni, visas nepieciešamās ziņas par tā sniegtajiem pakalpojumiem, tādā veidā veicinot interesi par sevi. Atbilstoši Reklāmas likumam objekts ir uzskatāms par reklāmu.

Patērētāju tiesību aizsardzības centrs, sniedzot savu atbildi uz iestādes pieprasījumu, ir vērtējis plakātu, tāpēc Patērētāju tiesību aizsardzības centra atbilde ir uz lietu attiecināma.

Iekšlietu ministrijas atbilde biedrībai "Latvijas Drošības biznesa asociācija", uz ko atsaucas sūdzības iesniedzēja, ir sniegta, neredzot plakāta fotogrāfiju, tāpēc tā nav attiecināma uz izskatāmo lietu.

Tiesa norādījusi, ka apskatot fotogrāfiju, tiesai nav pamata uzskatīt plakātu ar sūdzības iesniedzējas nosaukumu un telefonu par informāciju, kas izvietota ar mērķi informēt, ka objekts tiek apsargāts, jo plakātā informācija par to, ka objekts tiek apsargāts, sniegta mazākiem burtiem kā sūdzības iesniedzējas nosaukums, mājas lapa un tālrunis. Tāpat plakāts nesatur informāciju, ka norādītais tālrunis un mājas lapas nosaukums ir paredzēts ziņošanai par likumpārkāpumiem. Tāpēc tiesa nav piekritusi sūdzības iesniedzējas uzskatam, ka plakāts nav reklāma, bet gan ir informācija, kur zvanīt likumpārkāpumu gadījumos.

Tiesa nekonstatēja Latvijas APK 289.^{12}panta pirmajā daļā paredzētos iestādes lēmuma obligātos atcelšanas iemeslus.

Par minēto spriedumu SIA "/Nosaukums/" pilnvarotais pārstāvis /pers. E/ iesniedzis apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un taisīt jaunu nolēmumu, ar kuru atcelt iestādes lēmumu un lietu izbeigt.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā norādījis, ka iesniedzot sūdzību par lēmumu pirmās instances tiesā, tika norādītas atsauces uz tiesību normu tulkojumu un piemērošanu konkrētajā gadījumā, kad apsardzes firma brīdina, ka objektā, par kuru ar to ir noslēgts apsardzes līgums, tā veic apsardzi. Šāda informācija kalpo tikai un vienīgi noziegumu profilaksei, lai atturētu marginālas personas no mēģinājuma veikt neatļautas darbības konkrētajā teritorijā, kā arī sniedzot informāciju pilsoņiem uz kurieni ziņot.

Reklāma, no latīņu vārda "*reclamare*", ir materiāls, kura pamatmērķis ir pārliecināt vai rosināt cilvēkus iegādāties noteiktu produktu vai pakalpojumus. Konkrētajā gadījumā, sakarā ar domstarpībām par plakāta mērķi, vēršas LR Valsts kancelejā ar Latvijas drošības biznesa asociācijas iesniegumu pēc skaidrojuma, vai informatīva rakstura materiāla izvietošana bez jebkāda paskaidrojoša teksta, adreses u.c. elementiem uzskatāma par reklāmu un saņēma atbildi, ka Valsts kanceleja šajā sakarā uzdevusi sniegt atbildi LR Iekšlietu ministrijai, kas to savukārt pāradresēja Ekonomikas ministrijai un tika saņemts atzinums – atbilstoši Reklāmas likuma 1.pantam reklāma ir jebkuras formas vai jebkura veida paziņojums vai pasākums, kura nolūks ir veicināt preču vai pakalpojumu popularitāti vai pieprasījumu pēc tiem. Lai konstatētu, vai apsardzes esamības paziņojums uzskatāms par reklāmu, ir nepieciešams noskaidrot šāda paziņojuma nolūku. Paziņojums Reklāmas likuma izpratnē ir uzskatāms par reklāmu, ja paziņojuma izvietošanas mērķis ir komerciāls, t.i., veicina preču vai pakalpojumu popularitāti vai pieprasījumu pēc tiem.

Ekonomikas ministrijas ieskatā apsardzes esamības paziņojums pie konkrētā apsardzes objekta var kalpot arī kā reklāma konkrētā apsardzes pakalpojuma sniedzēja popularizēšanai, tomēr tas primāri pilda informatīvo funkciju, lai atturētu potenciālo likumpārkāpēju no ielaušanās apsargājamā objektā. Līdz ar to Ekonomikas ministrijas ieskatā apsardzes esamības paziņojums ir uzskatāms par informatīvu zīmi saskaņā ar Ministru kabineta 2012.gada 30.oktobra noteikumu Nr.732 "Kārtība, kādā saņemama atļauja reklāmas izvietošanai publiskās vietās vai vietās, kas vērstas pret publisku vietu" 6.7.apakšpunktu un tas nav jāsaskaņo ar pašvaldību.

Norāda, ka sūdzības iesniedzējs pilnībā pievienojas šim Ekonomikas ministrijas viedoklim. Pie tam, norāda, ka Ekonomikas ministrijas pakļautībā ir tāda iestāde kā Patērētāju tiesību aizsardzības centrs un minētajam centram ir obligāti ministrijas noteikumi.

Bez tam, saskaņā ar Ministru kabineta 2011.gada 29.marta noteikumiem Nr.233 "Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas nolikums" apakšpunktu 4.4. – "pārraudzīt pašvaldību darbību likumību, kā arī pašvaldībām likumos un citos normatīvos aktos noteikto uzdevumu izpildi atbilstoši pašvaldību darbību regulējošos normatīvos aktos noteiktajai kompetencei, tādējādi Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija ir Rīgas domes darbību un pieņemto lēmumu uzraugoša iestāde. Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs vēršas ar iesniegumu arī LR Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijā un saņēma atbildi, ka konkrētajā gadījumā šāda informatīva plakāta izvietošana nav uzskatāma par reklāmu.

Sūdzības iesniedzējs tālāk norāda, ka izskatot lietu tiesa savu spriedumu par sūdzības noraidīšanu motivēja ar to, ka, pirmkārt, lietā esot Patērētāju tiesību centra atzinums, ka minētais plakāts esot reklāma. Taču, kā jau norādīts iepriekš, augstākstāvoša iestāde šo plakātu par reklāmu nav atzinusi un normatīvo aktu hierarhija piešķir lielāku spēku augstākstāvošas iestādes sniegtajam viedoklim, tādēļ tiesai bija jāvadās no Ekonomikas ministrijas atzinuma, nevis Patērētāju tiesību aizsardzības centra viedokļa. Pie kam, Patērētāju tiesību aizsardzības centra nolikumā nav paredzēta tiesība centram dot atzinumu šādos jautājumos, ko atzīt vai neatzīt par reklāmu.

Otrkārt, tiesa norādīja, ka Iekšlietu ministrijas (turpmāk - IeM) sniegtā atbilde nav saistīta ar konkrētā plakāta fotogrāfiju, bet ir vispārēja un nav attiecināma uz konkrēto objektu. Norāda, ka nav saprotams no kurienes tiesa ņēmusi argumentus šādam viedoklim. No lietai pievienotās Latvijas drošības biznesa asociācijas iesnieguma ir redzams, ka IeM tiek nosūtīta vēstule un pielikums uz 2 lapām, pirms tam tekstā norādot - paši paziņojumi, divas fotogrāfijas. Arī no pašas atbildes konteksta izriet, ka tā sniegta par konkrētos objektos redzēto – fotogrāfijām, nevis atbilde rakstīta vispārīgā veidā. Atbildē skaidri norādīts, ka tur redzētais ministrijas ieskatā nav atzīstams par reklāmu. Tādēļ uzskata, ka šis tiesas secinājums ir pilnībā nepamatots. Pie kam, spēkā stājies tiesas spriedums lietā Nr.1A29011617, kur Rīgas apgabaltiesa analoģiskā lietā jau atzinusi, ka redzētais nav uzskatāms par reklāmu.

Pašas tiesas dotais novērtējums plakātam, kas atrodas pie lietas materiāliem fotogrāfijas veidā, ir ļoti subjektīvs un uzskatāms, ka vērtējot tikai no burtu lieluma vai burtu veida un izmēriem, nevar objektīvi spriest par informācijas nozīmīgumu. Līdzīgi ir ar tiesas atzinumu, ka no plakāta nevar viennozīmīgi izspriest, ka plakātā esošais telefona numurs un e-pasta adrese aicinātu ziņot par likuma pārkāpumiem, tādēļ to norāde uzskatāma par reklāmu. Tad no tiesas viedokļa tekstam bija jāskan aptuveni šādi – par likumpārkāpumiem lūdzam ziņot pa telefonu vai e-pastu, un seko norādes, tad tā nebūtu reklāma. Bez šā teksta tā ir reklāma. Tiesas viedoklis šajā gadījumā izskan kā neprofesionāls atzinums, jo uzskatāms, ka tiesa tomēr nav kompetenta šāda specifiska jautājuma vērtēšanā, kam nepieciešamas speciālas zināšanas, nevis vispārēji visnotaļ subjektīvi spriedumi.

Uzskata, ka pēc būtības spriedumā pausto savu viedokli tiesa nekādi nav pamatojusi ar juridiskām tiesību normām jeb citiem argumentiem, vienīgi atsaukusies uz savu iekšējo pārliecību, izsakot savu subjektīvo viedokli.

Par apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas būvvalde iesniegusi paskaidrojumus apelācijas sūdzībai, kuros norādīts, ka Rīgas pilsētas būvvalde (turpmāk – Būvvalde) iepazīstoties un izvērtējot iesniegto sūdzību, tā sūdzību neatzīst un uzskata to par nepamatotu un noraidāmu pilnā apjomā.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka sakarā ar domstarpībām par plakāta mērķi, vērsās LR Valsts kancelejā ar Latvijas drošības biznesa asociācijas (turpmāk – LDBA) iesniegumu ar skaidrojumu […], Būvvalde vērš uzmanību uz to, ka jau sākotnēji LDBA vēstuli LR Valsts kancelejai, līdz ar to, arī Ekonomikas ministrijai (turpmāk – EM), jautājums par viedokļa sniegšanu attiecībā uz konkrēto gadījumu ir sniegts nekorekts un ar nepilnīgu informāciju. LDBA ir jautājusi, vai informatīva materiāla izvietošana bez jebkāda paskaidrojoša teksta, adreses, u.c. elementiem ir uzskatāma par reklāmu. Tāpat nav pievienota fotogrāfija ar konkrēto reklāmu, lai EM būtu skaidrs priekšstats, kādā izmērā, kāda izskata un kāda satura informāciju sevī ietver izvietotā reklāma.

Būvvalde norāda, ka kā jau EM savā vēstulē norāda, lai noteiktu vai konkrētais objekts ir reklāma vai informatīvs ziņojums, ir jānosaka tā mērķis.

Reklāmas likuma 1.pants noteic, ka reklāma ir ar saimniecisko vai profesionālo darbību saistīts jebkuras formas vai jebkura veida paziņojums vai pasākums, kura nolūks ir veicināt preču vai pakalpojumu […] popularitāti vai pieprasījumu pēc tiem.

Definīcija būtībā sevī ietver divus savstarpēji saistītus mērķus – iepazīstināt potenciālos patērētājus ar reklāmā norādīto komersantu un popularizēt komersanta piedāvātos pakalpojumus. Šajā gadījumā uz reklāmas ar maziem burtiem ir norādīts "objektu apsargā", savukārt ar lieliem burtiem ir norādīts komersanta nosaukums, interneta vietnes adrese, telefona numurs un komersanta darbības sfēra/piedāvātais pakalpojums "apsardzes kompānija", tāpat ir padomāts par vizuālo noformējumu – logo.

MK noteikumu Nr.732 6.7.apakšpunktā noteikts, ka reklāmas vai reklāmas objekta projektu saskaņošanai pašvaldībā neiesniedz, ja izvieto informatīvās zīmes, piemēram, smēķēt aizliegts, uzlīmes par attiecīgo maksājumu karšu izmantošanu, ielu nosaukumu un numerācijas zīmes. Konkrētais objekts nemaz nelīdzinās MK noteikumos Nr.732 piemēros minētajām informatīvajām zīmēm.

Normatīvajos aktos ir noteikts kas ir uzskatāms par reklāmu un kas par informatīvu ziņojumu. Pēc definīcijām abi ir sava veida zīmes, taču atšķiras to mērķi. Informatīvas zīmes ir mērķis informēt, reklāmai – veicināt pieprasījumu pēc pakalpojuma. Informatīva zīme, it sevišķi, tāda, ar kuru paziņots, ka uzņēmums apsargā kādu objektu, parasti nav redzams no otras ielas puses, jo tās mērķis ir novērst ielaušanās iespējamību, kas ir vērsts uz potenciālajiem likuma pārkāpējiem. Tai nav vajadzības būt redzamai garāmgājējiem no otras ielas puses vai piesaistīt autovadītāju uzmanību. Tāpat informatīvai zīmei nevajadzētu būt masīvai un aizņemt 50% no caurredzama žoga vienas sekcijas laukuma, kā tas ir administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vietā /adrese/.

Būvvalde neizprot sūdzības iesniedzēja mērķi, paziņojumā ietverot interneta vietnes adresi, jo tās mērķis noteikti nav atturēt likuma pārkāpējus no prettiesiskas rīcības, tāpat tai nav mērķis palīdzēt ārkārtas gadījumos. Reklāmā iekļautās interneta vietnes adreses uzdevums ir nodrošināt informāciju par piekļuvi sūdzības iesniedzēja mājaslapai, kur potenciālais klients var iepazīties ar pakalpojuma aprakstu. Izplatītais paziņojums /Interneta vietnes adrese/ ir saistīts ar sūdzības iesniedzēja saimniecisko darbību, kas ir viens no reklāmas priekšnosacījumiem. No interneta vietnes adreses secināms, ka apsardzes

pakalpojumi tiek veikti patstāvīgi. Interneta vietnē piedāvātie pakalpojumi ir klasificējami kā saimnieciskā darbība. Tādējādi izplatot interneta vietnes adresi, komersants popularizē savu saimniecisko darbību un pieprasījumu pēc pakalpojumiem.

Norāda, ka Reklāmas likums noteic, ka reklāmai jābūt vērstai pret publisku vietu. Nosacījums šajā gadījumā izpildās. Reklāmu var redzēt braucot ar automašīnu, tāpat tā ir redzama no otras ielas puses. Tā ir tikpat liela, ja ne lielāka, kā konkrētajā lietā pievienotajā foto fiksācijā citas redzamās reklāmas. Abas ir uzskatāmas par reklāmām Reklāmas likuma izpratnē un uz abām attiecas viens un tas pats normatīvais regulējums. Acīmredzams arī tas, ka aiz konkrētā objekta esošā reklāma, uz ēkas fasādes, satur daudz mazāk informācijas, nekā strīdus reklāma, kas sevī ietver gandrīz visu informāciju par komersantu un tā piedāvāto pakalpojumu. Tādējādi tas ir bijis komerciāls paziņojums, kas ietver reklāmu par konkrētiem pakalpojumiem.

Kā arī norāda, ka normatīvajos aktos noteiktā prasība saskaņot ikvienu pilsētvidē izvietojamo reklāmu ar pašvaldību ir paredzēta tālab, lai pašvaldība varētu izvērtēt to vai konkrētās reklāmas izskats, lielums un saturs ir iederīgs, atbilst un pieļaujams konkrētajā vietā pilsētā. Primāri saistošie noteikumi paredzēti, lai radītu estētisku pilsētvidi, kontrolējot reklāmas izplatīšanu pašvaldības administratīvās teritorijas publiskās vietās. Tādējādi saistošie noteikumi neaizstāj Reklāmas likumu un citus normatīvos aktus reklāmas jomā, bet tikai papildina tos ar īpašu regulējumu reklāmas izplatīšanai savas administratīvās teritorijas robežās *(skat. Administratīvās apgabaltiesas 25.01.2016 spriedums lietā Nr.A420617510)*.

Būvvalde norāda arī uz to, ka viņu ieskatā pieļaujot šādu praksi tiks dots ceļš ne tikai apsardzes kompānijām, bet arī citiem komersantiem izlikt informatīvas zīmes nesamērīgos izmēros, tajos iekļaujot informatīvai zīmei neatbilstošu informāciju, it sevišķi savu saimniecisko darbību popularizējošu informāciju, kuras mērķis ir patērētāju ieinteresēšana, tādējādi tiks "iedragāti" visi centieni pilsētvides dizaina uzlabošanai, kas ir pašvaldības uzdevums un tās kompetencē, kā arī tas nonāks lielās pretrunās ar reklāmas būtību un reklāmu regulējošajiem normatīvajiem aktiem.

Būvvaldes ieskatā konkrētais lielais un pamanāmais objekts pilda reklāmas funkciju ne tikai informatīvas zīmes funkciju, jo tās mērķis ir vērsts uz to, lai sabiedrība uztvertu komersanta nosaukumu un piedāvāto pakalpojumu, t.i. popularizēt sūdzības iesniedzēja komercdarbību un ieinteresēt potenciālos patērētājus, tādējādi uzskatāma par reklāmu un tās izvietošanas izvērtēšana ir pašvaldības kompetencē.

Tālāk paskaidrojumos norādīts, ka Būvvalde pievienojas pirmās instances tiesas atziņai, ka IeM sniegtā atbilde nav saistīta ar konkrētā plakāta fotogrāfiju, bet ir vispārēja un nav attiecināma uz konkrēto objektu.

Par apelācijas sūdzībā norādīto, ka PTAC sniegto viedokli Būvvaldei, tiesai nevajadzētu ņemt vērā […], Būvvalde norāda, ka sūdzības iesniedzēja argumenti ir pilnīgi nepamatoti. Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta piektā daļa noteic, ka pārraudzība nozīmē augstākas iestādes vai amatpersonas tiesības pārbaudīt zemākas iestādes vai amatpersonas lēmuma tiesiskumu un atcelt prettiesisku lēmumu, kā arī prettiesiskas bezdarbības gadījumā dot rīkojumu pieņemt lēmumu. Būvvalde piekrīt, ka EM pārraudzībā ir PTAC, kuras kompetencē ir nodota reklāmas uzraudzība, taču PTAC nav pieņēmusi prettiesisku lēmumu, bet gan izvērtējusi Būvvaldes iesniegtos dokumentus un sniegusi savas kompetences ietvaros viedokli vai objekts uzskatāms par reklāmu. EM ikdienā nenodarbojas ar reklāmu atbilstību normatīvajos aktos noteiktajam izvērtēšanu un tādējādi šī funkcija ir nodota PTAC. Reklāmas likuma 13.panta pirmā daļa noteic, ka Reklāmas likuma ievērošanu uzrauga PTAC. Savukārt tieši MK 01.08.2006. noteikumu Nr.632 "Patērētāju tiesību aizsardzības centra nolikums" 4.11. apakšpunktā ir noteikts, ka, lai nodrošinātu funkciju izpildi, PTAC uzdevums ir izvērtēt reklāmas un komercprakses atbilstību normatīvajos aktos noteiktajām prasībām un pieņemt attiecīgus lēmumus. Konkrētajā apakšpunktā ir noteikta tieša kompetence PTAC reklāmas atbilstības normatīvajos aktos noteiktajam izvērtēšanu. Sūdzības iesniedzējs apšauba PTAC kompetenci reklāmas regulējošo normatīvo aktu uzraudzībā, taču EM kompetence nav izvērtēt reklāmas satura atbilstību normatīvajos aktos noteiktajam. Nevar būt tā, ka iestāžu, kuras ikdienā darbojas ar reklāmām, to atbilstību izvērtēšanu u.c. uzdevumiem, viedoklis vispār netiek ņemts vērā pieņemot attiecīgo lēmumu.

Būvvalde norāda, ka arī Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija (turpmāk - VARAM) nav kompetenta izvērtēt reklāmas satura atbilstību normatīvajos aktos noteiktajām prasībām, bet gan pārraudzīt pašvaldības darbības likumību un uzdevumu izpildi atbilstoši pašvaldību darbību regulējošajos normatīvajos aktos noteiktajai kompetencei. Pati VARAM 02.05.2017. vēstulē Nr. 1-14/3529 norādījusi, ka tā nav tiesīga sniegt oficiālus likuma skaidrojumus, kas būtu saistoši citām iestādēm un, ka saskaņā ar tiesību teorijā paustajām atziņām tiesību normu tulkotājs tiešā nozīmē ir persona, kura ir tiesīga piemērot normu konkrētajā dzīves gadījumā. Tikai tāds iztulkojums rada tiesiskas sekas. Arī IeM savā 22.05.2017. vēstulē Nr.1-63/636/226-L-jur ir vērsusi LDBA uzmanību uz to, ka ne MK 29.04.2003. noteikumi Nr.240 "Iekšlietu ministrijas nolikums", ne MK 23.03.2010, noteikumi Nr.271 "Ekonomikas ministrijas nolikums" neparedz IeM un EM tiesības veikt likuma normu saistošu interpretāciju un sniegt citiem likuma normu piemērotājiem saistošus skaidrojumus. Likuma normas mērķis interpretē pats likuma normas piemērotais. Šajā gadījumā Reklāmas un MK noteikumu Nr.732 piemērotājs dzīvē ir PTAC, savukārt Rīgas domes 26.11.2013. saistošo noteikumu Nr.77 "Par reklāmu, izkārtņu un citu informatīvo materiālu izvietošanas un afišu stabu un stendu izmantošanas kārtību" piemērotājs ir Rīgas pašvaldība, konkrēti - Būvvalde. Būvvalde norāda, ka PTAC viedoklis ir noteicošais gadījumos, kur jāizvērtē reklāmu atbilstība normatīvajos aktos noteiktajām prasībām, to pamato iepriekš norādītās tiesību normas.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{20}panta un 289.^{21}panta nosacījumiem, 2018.gada 13.martā tika pieņemts lēmums par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu rakstveida procesā.

Apstākļus, kas liecinātu par nepieciešamību apelācijas sūdzību izskatīt tiesas sēdē, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija nekonstatē.

M o t īv u d a ļ a

Tiesas kolēģija, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, iepazinusies ar apelācijas sūdzības būtību un motīviem, uzskata, ka Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2018.gada 23.februāra spriedums atstājams negrozīts.

Latvijas APK 7.panta pirmā daļa noteic, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā, kas nozīmē, ka amatpersonām un tiesai administratīvā lietvedība ir jāveic stingrā saskaņā ar materiālo un procesuālo tiesību normu prasībām.

Saskaņā ar Latvijas APK 272.panta nosacījumiem institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Latvijas APK 289.^{22} panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši šā kodeksa divdesmit trešās „a" nodaļas prasībām. Minētās nodaļas 289.^{13} panta trešā daļa noteic, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai un šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesas kolēģija, pārbaudot administratīvās lietas materiālus to savstarpējā saistībā, secina, ka gan Iestāde, gan pirmās instances tiesa izskatot

administratīvo lietu ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas, tādēļ tiesas kolēģija pievienojas gan Rīgas pilsētas būvvaldes 2017.gada 4.jūlija lēmuma Nr.D57-BV-17-29, gan Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2018.gada 23.februāra sprieduma motivācijām, kuras uzskata par pareizām, pamatotām un pilnībā pietiekamām, lai saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešās daļas nosacījumiem izvērstāks argumentu izklāsts nebūtu nepieciešams, jo pārbaudot administratīvās lietas materiālus to savstarpējā saistībā, konstatē, ka pirmās instances tiesa izskatot administratīvo lietu ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas un atkārtota lietā esošo pierādījumu analīze dotajā gadījumā nav nepieciešama.

Tiesas kolēģija iepazīstoties ar apelācijas sūdzības saturu konstatē, ka tā pēc būtības satur tos pašus argumentus un motīvus, kuri norādīti sūdzībā par Rīgas pilsētas būvvaldes 2017.gada 4.jūlija lēmuma Nr.D57-BV-17-29 pirmās instances tiesai, un kurus pirmās instances tiesa izvērtējusi spriedumā.

Pirmās instances tiesa, izvērtējot pārsūdzēto Rīgas pilsētas būvvaldes 2017.gada 4.jūlija lēmuma Nr.D57-BV-17-29, atzinusi, ka Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādējādi tiesa pievienojusies Lēmumā norādītajai motivācijai.

Tiesas kolēģija norāda, ka tā pievienojas Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2018.gada 23.februāra spriedumā norādītajai motivācijai un atzīst, ka atkārtotai šo apstākļu izvērtēšanai nav pamata.

Tiesas kolēģija atzīmē, ka Latvijas APK normas atļauj tiesai neatkārtot tos argumentus, kurus jau iepriekš norādījusi Iestāde lēmumā un kuri tiesas ieskatā ir pareizi, tas ir, ja tiesa, izskatot lietu, ir nonākusi pie tiem pašiem secinājumiem, kurus jau iepriekš izdarījusi un uzrakstījusi Iestāde, tiesai nav atkārtoti jāmotivē tie paši argumenti.

Tiesas kolēģija norāda, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai nešaubīgi apgalvotu, ka SIA „/Nosaukums/" ir pārkāpusi Rīgas domes 2013.gada 26.novembra saistošo noteikumu Nr.77 "Par reklāmu, izkārtņu un citu informatīvo materiālu izvietošanas un afišu stabu un stendu izmantošanas kārtību Rīgā" 4. un 58.punktā noteiktās prasības.

Tiesas kolēģija, iepazīstoties ar lietas materiāliem pievienoto Būvvaldes Pilsētvides dizaina pārvaldes Reklāmas kontroles nodaļas 2017.gada 24.aprīļa apskates aktu Nr.BV-17-1117-akt /adrese/ par reklāmas objekta pārbaudi un tam pievienoto fotoattēlu (l.l.2-3), norāda, ka tā pievienojas Rīgas pilsētas būvvaldes 2017.gada 4.jūlija lēmumā norādītajai argumentācijai, ka izvietotajai reklāmai ir nepieciešama reklāmas izvietošanas atļauja, jo Ministru kabineta 30.12.2012. noteikumu Nr.732 "Kārtība, kādā saņemama atļauja reklāmas izvietošanai publiskās vietās vai vietās, kas vērstas pret publisku vietu" 6.7.apakšpunktā noteikts, ka reklāmas vai reklāmas objekta projektu saskaņošanai pašvaldībā neiesniedz, ja izvieto informatīvās zīmes.

Tiesas kolēģija norāda, ka konkrētajā gadījumā SIA „/Nosaukums/" izvietotā reklāma /adrese/ pilda reklāmas funkciju, un uzskata, ka izvietotajai reklāmai ir nepieciešama reklāmas izvietošanas atļauja saskaņā ar normatīvajos aktos noteiktajām prasībām.

Tiesas kolēģija sakarā ar apelācijas sūdzībā norādīto atsauci par spēkā stājušos Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2018.gada 16.februāra spriedumu lietā Nr.1A29011617, kur Rīgas apgabaltiesa analoģiskā lietā atzinusi, ka redzētais nav uzskatāms par reklāmu, norāda, ka nav vērā ņemama SIA „/Nosaukums/" atsauce uz citu administratīvā pārkāpuma lietu, jo katra administratīvā pārkāpuma lieta pēc tās faktiskajiem apstākļiem ir individuāla un norāda, ka tiesa izvērtē katras konkrētās lietas individuālos apstākļus un katras konkrētās lietas dalībnieku argumentus ievērojot objektivitāti. Tiesas kolēģija atzīst, ka ņemot vērā Rīgas apgabaltiesas 2018.gada 16.februāra spriedumā norādīto, nevar izdarīt viennozīmīgu secinājumu, ka abi gadījumi būtu pilnībā analoģiski, līdz ar to, minētajā spriedumā ietvertā pierādījumu analīze neattiecas uz dotās administratīvās lietas faktiskajiem apstākļiem.

Tiesas kolēģija uzskata, ka nevienu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem lietas apstākļiem, kas nav bijis zināms pirmās instances tiesai, un būtu par pamatu likumīga sprieduma atcelšanai, SIA „AB Security Solution" apelācijas sūdzībā nav norādījusi, bet apelācijas sūdzībā norādītie iebildumi tiesas pierādījumu vērtējumam nevar tikt uzskatīta par likuma normu pārkāpumu un būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai.

Tiesas kolēģija pārējos apelācijas sūdzībā norādītos argumentus attiecībā par likuma normu piemērošanu, nevērtē, jo tie nevar ietekmēt tiesas kolēģijas nolēmumu, ņemot vērā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta viedokli, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, ka tiesas pienākums ir argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (S*enāta 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr.SKA-66/2010 14.punktu, 2012.gada 21.februāra rīcības sēdes lēmumā lietā Nr.SKA-186/2012 10.punktu, 2013.gada 1.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-584/2013 10.punktu*). Minētos nosacījumus tiesa ir ievērojusi un tiesas kolēģija Augstākās tiesas viedokli ņem vērā arī izvērtējot apelācijas sūdzībā norādīto.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}, 289.^{22} pantiem, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

SIA "/Nosaukums/" pilnvarotā pārstāvja /pers. E/ sūdzību noraidīt, bet Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2018.gada 23.februāra spriedumu, atstāt negrozītu.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese (personiskais paraksts) B.Būmeistere
Tiesnesis (personiskais paraksts) A.Uminskis
Tiesnese (personiskais paraksts) I.L.Zemīte

NORAKSTS PAREIZS
Rīgas apgabaltiesas tiesnese B.Būmeistere
Rīgā 2018.gada 20.aprīlī